

Nr 49.

Av herr **Osberg** m. fl., om skrivelse till Kungl. Maj:t angående införande av obligatorisk hundskatt för hela riket.

Hunden torde vara det enda husdjur i vårt land, för vilken skatt måste erläggas, därest kommun därom beslutar. Att just hunden blivit föremål för denna särbeskattning, beror naturligtvis därpå att denna i större utsträckning än andra djurslag åstadkommer skada för andra än ägaren, t. ex dödande av får och fjäderfä m. m.

Med denna utgångspunkt torde det vara rimligt begärt, att den skada hunden åstadkommer gottgöres av de skattemedel, som av hundägare gäldas; kan bevisföring åstadkommas, att hund, tillhörig den eller de ägare, åstadkommit förlust, för den eller de personer på ett eller annat sätt, måste naturligtvis hundens ägare gottgöra sådan förlust, men i flesta fall är det lönlöst för den som skadan lidit att bevisa vilken hund som åstadkommit förlusten, och detta beroende på att hunden är ett rörligt djur som ofta strövar omkring stora vidder.

Till en början utgick hundskatten i de flesta fall till ideella ändamål, men numera lära skattemedlen i många kommuner användas till vanliga kommunala utgifter.

I de flesta av Amerikas förenade stater utkräves hundskatt i varje stat för sig, och dessa skattemedel äro i första hand avsedda att täcka de förluster, som förorsakats av hundar. Denna skatteform är mycket tilltalande därför, att den som lidit förlust genom hundars förvållande, får förlusten, efter bevisföring, ersatt av hundskattemedel, och för övrigt verkar det i den riktning, att hundbeståndet hålles nere i rimlig nivå.

Det skattesystem, som tillämpas hos oss beträffande hunden, är

alldeles olämpligt och detta beroende på att en del kommuner besluta om skatt, andra återigen ingen, alltså kan den kommun som beslutat uttaga hundskatt ej vara befriad från okynnesshundar därför att omkringliggande kommuner ej infört sådan. Det största missförhållande ligger obestriddigt däri, att den som ej kan bevisa vilkens hund eller hundar, som åstadkommit skadegörelsen, blir utan ersättning.

Lämpligast vore, att skatten bleve obligatorisk inom hela landet med samma belopp och att beskattningsområden utgjordes antingen av landstings- eller hushållningssällskapsområde med förvaltningsrätt för endera av dem och för städer, som icke tillhöra vare sig landsting eller hushållningssällskap, skulle sådan stad utgöra särskilt område.

Influten skatt skulle i första hand täcka styrkta krav för sådan förlust, som orsakats av hundar, vidare borde det stå vederbörande landsting eller hushållningssällskap samt stad som utgjorde eget beskattningsområde fritt att använda uppkommet överskott till sådant ändamål som ansågs lämpligt.

På grund av vad sålunda anförts hemställes vördsamt,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t måtte låta utreda lämpligheten av att för hela riket låta införa obligatorisk hundskatt till det belopp som kan anses lämpligt, och att skatten i första hand bör användas för det i motionen angivna ändamål, samt för riksdagen skyndsamt framlägga det förslag, vartill denna utredning kan föranleda.

Stockholm den 20 januari 1922.

Oscar Osberg.

Axel Andersson.
Kroken.

Hugo Karlström.
Lummelunda.

Th. Gardell.

Emil Gustafson.